

Kniha Daniel – číslo šesťdesiat

Danielova modlitba a tajomstvo ôsmeho kráľovstva: Zjavenie posledných dní

Jeff Pippenger

2024-01-24

V sedemnástej a osemnástej kapitole Zjavenia anjel prináša Jánovi videnie súdu nad pápežstvom. V rozboře jej konečného súdu sú predstavené kráľovstvá biblického proroctva.

A tu je myseľ, ktorá má múdrosť. Sedem hláv je sedem vrchov, na ktorých žena sedí. A je sedem kráľov: päť ich padlo, jeden je a druhý ešte neprišiel; a keď príde, musí zostať na krátky čas. A šelma, ktorá bola a nie je, aj ona je ôsma a je zo siedmich, a ide do zatratenia. Zjavenie 17:9–11.

Ján bol duchovne prenesený do roku 1798, kde je poučený, že sedem hláv na šelme, ktorá niesla pápežskú ženu, bolo sedem kráľov. Kráľ je kráľovstvo a kráľovstvo je v biblickom proroctve aj hlavou. V roku 1798 už padlo päť kráľovstiev a jedno vtedy vládlo. Siedme kráľovstvo bolo ešte budúce a bolo predstavené desiatimi kráľmi. Potom bol Ján oboznámený s tým, že ôsmym kráľovstvom bola pápežská šelma, ktorá bola z tých siedmich. Pápežstvo bolo piatym kráľovstvom a dostalo smrteľnú ranu, takže keď sa jeho smrteľná rana zahojí, stáva sa potom ôsmou hlavou, ktorá je z tých siedmich.

V druhej kapitole knihy Daniel sú prvými štyrmi kráľovstvami Babylon, Médo-Perzia, Grécko a Rím. Tieto štyri doslovné kráľovstvá zároveň predstavujú štyri duchovné kráľovstvá a spolu označujú osem kráľov, čiže hláv zo sedemnástej kapitoly Zjavenia, lebo Ježiš vždy znázorňuje koniec vecí jej začiatkom. Druhá kapitola knihy Daniel je prvou zmienkou o kráľovstvách biblického proroctva a sedemnásť kapitola Zjavenia je poslednou, preto musia byť v zhode, lebo Boh sa nikdy nemení.

Piate kráľovstvo, ktoré padlo v roku 1798, bol duchovný Babylon, pápežstvo. Šieste kráľovstvo, ktoré bolo pri moci v roku 1798, bolo dvojrohé kráľovstvo, ktoré bolo predobrazené dvojrohým kráľovstvom Médov a Peržanov. Siedme kráľovstvo, ktoré pozostáva z desiatich kráľov, ktorí v roku 1798 ešte neprišli, je jednoliata svetové panstvo, ktoré bolo predobrazené Gréckom, jednoliatym svetovým panstvom Alexandra Veľkého. Ôsma hlava, ktorá bola z tých siedmich, bolo piate kráľovstvo, ktoré utrpelo smrteľnú ranu, no znovu ožilo, keď bola smrteľná rana uzdravená.

Súd nad veľkou neviestkou nastáva v „hodine“ krízy nedeľného zákona, to jest v časovom období, ktoré sa začína nedeľným zákonom v Spojených štátoch a pokračuje dejinami až do uzavretia času milosti pre ľudstvo. V tej „hodine“, ktorá je v Danielovi označená ako „dni týchto kráľov“, Boh zriadi svoje kráľovstvo. V tej „hodine“ sa vylietva neskorý dážď.

„Neskorý dážď“ prichádza na tých, ktorí sú čistí — vtedy ho všetci prijímú tak ako kedysi.

„Keď štyria anjeli pustia, Kristus ustanoví svoje kráľovstvo. Nikto neprijme neskorý dažd' okrem tých, ktorí robia všetko, čo môžu.“ Spalding and Magan, 3.

Vylievanie neskorého dažďa je postupné, lebo zodpovedá súdu, a súd je postupný. Milleriti rozumeli, že žijú pri nohách obrazu z druhej kapitoly knihy Daniel. Verili, že Rím je posledným pozemským kráľovstvom, a mali pravdu, no ich porozumenie bolo obmedzené.

„Dni týchto kráľov“ sa skutočne vyskytujú v dejinách rímskeho kráľovstva, no nejde o dejiny pohanského ani pápežského Ríma; ide o dejiny moderného Ríma. Milleriti uplatnili pohanský a pápežský Rím ako jedno kráľovstvo, a týmto spôsobom použili na podporu svojho chápania pasáž z knihy Ezechiel o poslednom judskom kráľovi (Cedekiašovi).

A ty, bezbožný a ničomný knieža Izraela, ktorého deň prišiel, keď sa nepravosť dovŕši, takto hovorí Pán Hospodin: Odlož turban a zlož korunu; toto už nezostane tak, ako bolo: povýš toho, kto je ponížený, a poníž toho, kto je povýšený. Rozvrátim, rozvrátim, rozvrátim to; a nebude toho viac, dokiaľ nepríde ten, ktorému to právom patrí; a tomu to dám. Ezechiel 21:25–27.

Od Sedekiaša mali nasledovať tri kráľovstvá, ktoré budú „prevrátené“, a ktoré povedú ku Kristovi, ktorého „právom je“ vládnuť. Babylon, Médo-Perzia a Grécko budú všetky zvrhnuté až po kráľovstvo Ríma, a počas dejín toho štvrtého kráľovstva príde Kristus a ustanoví kráľovstvo. Presne to aj urobil.

„Popredným medzi tými, ktorí národ rýchlo viedli do záhuby, bol ich kráľ Cidkija. Úplne zavrhol rady Hospodina, dané prostredníctvom prorokov, zabudol na dlh vďačnosti, ktorý mal voči Nebukadnesarovi, porušil svoju slávnostnú prísahu vernosti zloženú v mene Hospodina, Boha Izraela, a tak sa judský kráľ vzbúril proti prorokom, proti svojmu dobrodincovi i proti svojmu Bohu. V márnivosti vlastnej múdrosti sa obrátil o pomoc k dávnemu nepriateľovi izraelského blahobytu, „posielajúc svojich poslov do Egypta, aby mu dali kone a mnoho ľudu.“

„Či sa mu bude dariť?“ pýtal sa Pán o tom, ktorý sa takto hanebne spreneveril každej posvätej dôvere; či unikne ten, kto pácha takéto veci? alebo či poruší zmluvu a bude vyslobodený? Ako žijem, hovorí Pán Hospodin, istotne na mieste, kde prebýva kráľ, ktorý ho ustanovil za kráľa, ktorého prísahou pohrdol a ktorého zmluvu porušil, práve s ním uprostred Babylonu zomrie. Ani faraón so svojím mocným vojskom a veľkým zástupom mu nepomôže vo vojne: ... pretože pohrdol prísahou tým, že porušil zmluvu, hoci, hľa, podal svoju ruku a učinil všetky tieto veci, neunikne.“ Ezechiel 17:15–18.

„Pre „bezbožné knieža, znesvätené hriechom“ prišiel deň konečného zúčtovania. „Odstráň turban,“ nariadil Pán, „a zlož korunu.“ Až kým sám Kristus nezriadi svoje kráľovstvo, Judsku už nemalo byť dovolené mať znovu kráľa. „Prevrátim, prevrátim, prevrátim ho,“ znelo božské nariadenie o tróne domu Dávidovho; „a nebude ho viac, dokiaľ nepríde Ten, ktorému patrí právo; a dám mu ho.“ Ezechiel 21:25–27.“ Proroci a králi, 450, 451.

Miller mal pravdu, no jeho porozumenie bolo obmedzené, lebo kráľovstvo, ktoré Kristus ustanovil, keď chodil medzi ľuďmi, nebolo konečným pozemským kráľovstvom. Po kráľovstve pohanského Ríma mali ešte prísť štyria králi. Kristus síce na križi ustanovil kráľovstvo „milosti“, ale toto kráľovstvo nebolo ustanovené za dní desiatich kráľov zo Zjavenia sedemnásťtej kapitoly, ani nebolo

ustanovené v čase neskorého dažďa. Kráľovstvo, ktoré Kristus ustanoví v posledných dňoch, je jeho kráľovstvo „slávy“. Sestra Whiteová hovorí priamo o oboch týchto kráľovstvách.

Milleriti chápali, že Kristus ustanovil kráľovstvo počas dejín štvrtého kráľovstva, a mali pravdu, no ich porozumenie bolo obmedzené. V dejinách štvrtého kráľovstva Kristus založil kráľovstvo „milosti“ a v dejinách ôsmeho kráľovstva ustanovil svoje kráľovstvo „slávy“. V čase, keď ustanovil kráľovstvo „milosti“, bol na Letnice vyliaty Duch Svätý. Letnice sú predobrazom vyliatia neskorého dažďa v dejinách, keď ustanovuje svoje kráľovstvo „slávy“.

Posolstvo Letníc bolo posolstvom doslovného Kristovho vzkriesenia. Posolstvo neskorého dažďa je, prinajmenšom čiastočne, posolstvom symbolického vzkriesenia, znázorneného prorockou hádankou o ôsmej šelme zo siedmich, ktorá sa napĺňa v šelme, a tiež v dvoch rohoch šelmy zo zeme. Štvrté a ôsme kráľovstvo sú miestami, kde Kristus ustanovuje svoje kráľovstvo.

Oznámenie, ktoré učeníci hlásali v mene Pánovom, bolo vo všetkých ohľadoch správne a udalosti, na ktoré poukazovalo, sa práve v tom čase odohrávali. „Čas sa naplnil a kráľovstvo Božie sa priblížilo,“ znelo ich posolstvo. Po uplynutí „času“ — šesťdesiatich deviatich týždňov z Daniela 9, ktoré mali siahať až k Mesiášovi, „Pomazanému“ — Kristus po svojom krste od Jána v Jordáne prijal pomazanie Duchom. A „kráľovstvo Božie“, o ktorom zvestovali, že sa priblížilo, bolo ustanovené Kristovou smrťou. Toto kráľovstvo nebolo, ako ich učili veriť, pozemskou ríšou. Ani to nebolo ono budúce, nesmrteľné kráľovstvo, ktoré bude ustanovené, keď „kráľovstvo, moc a veľkosť kráľovstiev pod všetkým nebom bude daná ľudu svätých Najvyššieho“; to večné kráľovstvo, v ktorom „všetky panstvá budú slúžiť a poslúchať Ho“. Daniel 7,27. V Biblii sa výraz „kráľovstvo Božie“ používa na označenie kráľovstva milosti aj kráľovstva slávy. Kráľovstvo milosti predstavuje Pavol v Liste Hebrejom. Keď apoštol poukázal na Krista, súcitného prímluvcu, ktorý „má súcit s našimi slabosťami“, hovorí: „Pristupujme teda smelo k trónu milosti, aby sme dosiahli milosrdenstvo a našli milosť.“ Hebrejom 4,15.16. Trón milosti predstavuje kráľovstvo milosti; lebo existencia trónu predpokladá existenciu kráľovstva. V mnohých svojich podobenstvách Kristus používa výraz „kráľovstvo nebeské“ na označenie pôsobenia Božej milosti v srdciach ľudí.

„Tak teda trón slávy predstavuje kráľovstvo slávy; a o tomto kráľovstve sa hovorí v Spasiteľových slovách: ‚Keď príde Syn človeka vo svojej sláve a všetci svätí anjeli s Ním, vtedy zasadne na trón svojej slávy; a zhromaždia sa pred Ním všetky národy.‘ Matúš 25,31.32. Toto kráľovstvo je ešte budúce. Nebude ustanovené až do druhého príchodu Krista.

„Kráľovstvo milosti bolo ustanovené ihneď po páde človeka, keď bol vytvorený plán na vykúpenie vinného ľudského rodu. Vtedy existovalo v Božom úmysle a na základe Božieho zaslúbenia; a skrze vieru sa ľudia mohli stať jeho poddanými. Predsa však nebolo skutočne zriadené až do Kristovej smrti. Aj po tom, čo Spasiteľ vstúpil do svojho pozemského poslania, mohol, unavený tvrdohlavosťou a nevďačnosťou ľudí, ustúpiť od obete Golgoty. V Getsemane sa kalich žiaľu chvel v Jeho ruke. Ešte aj vtedy si mohol zotrieť krvavý pot z čela a ponechať vinný ľudský rod, aby zahynul vo svojej nepravosti. Keby to bol urobil, pre padlých ľudí by nebolo mohlo byť nijaké vykúpenie. Keď však Spasiteľ vydal svoj život a svojim posledným dychom zvolal: ‚Je dokonané,‘ vtedy bolo naplnenie plánu vykúpenia zabezpečené. Zaslúbenie

spasenia dané hriešnemu páru v Edene bolo potvrdené. Kráľovstvo milosti, ktoré predtým existovalo na základe Božieho zasľúbenia, bolo vtedy ustanovené.“

„Tak Kristova smrť — práve tá udalosť, na ktorú sa učeníci dívali ako na definitívne zničenie svojej nádeje — bola tým, čo ju navždy zabezpečilo. Hoci im priniesla kruté sklamanie, bola vrcholným dôkazom, že ich viera bola správna. Udalosť, ktorá ich naplnila zármutkom a zúfalstvom, bola tou, ktorá otvorila dvere nádeje každému Adamovmu dieťaťu a v ktorej sa sústreďoval budúci život a večné šťastie všetkých verných Božích vo všetkých vekoch.

„Zámery nekonečného milosrdenstva sa približovali k svojmu naplneniu, a to aj prostredníctvom sklamaní učeníkov. Hoci si ich srdcia získala božská milosť a moc Jeho učenia, ktorý ‚hovoril tak, ako nikdy nijaký človek nehovoril‘, predsa sa s rýdzim zlatom ich lásky k Ježišovi miešala nečistá prímes svetskej pýchy a sebeckých ctižiadostí. Aj vo veľkonočnej sieni, v tú slávnostnú hodinu, keď ich Majster už vstupoval do tieňa Getsemane, vznikol medzi nimi ‚spor o to, kto z nich má byť pokladaný za najväčšieho‘. Lukáš 22:24. Ich zrak sa upieral na trón, korunu a slávu, zatiaľ čo priamo pred nimi ležala potupa a úzkosť záhrady, súdnej siene a golgotského kríža. Bola to pýcha ich srdca, ich smäd po svetskej sláve, čo ich viedlo k tomu, aby sa tak húževnato pridržali falošného učenia svojej doby a nevšimli si Spasiteľove slová, ktoré ukazovali pravú povahu Jeho kráľovstva a poukazovali vopred na Jeho úzkosť a smrť. A tieto omyly vyústili do skúšky — bolestnej, no potrebnej — ktorá bola dopustená na ich nápravu. Hoci učeníci nesprávne pochopili význam svojho posolstva a nedočkali sa naplnenia svojich očakávaní, predsa zvestovali výstrahu, ktorú im dal Boh, a Pán odmenil ich vieru a poctil ich poslušnosť. Im mala byť zverená úloha hlásať všetkým národom slávne evanjelium o ich vzkriesenom Pánovi. Práve preto, aby boli na toto dielo pripravení, bola dopustená skúsenosť, ktorá sa im zdala taká trpká.“ The Great Controversy, 347, 348.

V knihe Zjavenia „mysel, ktorá má múdrosť“, počíta „číslo človeka“ a rozpoznáva, že „ten človek“ je aj ôsmym kráľovstvom, ktoré je zo siedmich. „Človek hriechu“ je hlavou ôsmeho kráľovstva, ktoré panuje nad kráľmi a kupcami zeme, s ktorými sa sedem cirkví spája, aby sa vyhlo potupe prenasledovania, a ktoré sedí na mnohých vodách.

A hovorí mi: Vody, ktoré si videl, kde sedí smilnica, sú ľudia, zástupy, národy a jazyky. Zjavenie 17,15.

„Človek hriechu“ vládne nad politickým, peňažným, náboženským a občianskym svetom a nad všetkými ľuďmi okrem tých, ktorí zvíťazili nad šelmou a nad jej obrazom, jej znamením a číslom jej mena.

A videl somoby sklené more zmiešané s ohňom; a tých, čo zvíťazili nad šelmou, nad jej obrazom, nad jej znamením i nad číslom jej mena, stáť na sklenom mori a mať harfy Božie. A spievajú pieseň Mojžiša, služobníka Božieho, a pieseň Baránkovu hovoriac: Veľké a obdivuhodné sú tvoje skutky, Pane, Bože všemohúci; spravodlivé a pravdivé sú tvoje cesty, Kráľ svätých. Zjavenie 15, 2. 3.

„Múdri“, ktorí rozumejú „rozmnoženiu poznania“, keď je Zjavenie Ježiša Krista odpečatené, sú tí, ktorí majú „rozumnosť“ a „spočítajú číslo šelmy, lebo je to číslo človeka; a jej číslo je šesťsto

šesťdesiatšesť.“ Táto „rozumnosť“ predstavuje súčasť trojstupňového procesu skúšky, ktorý vždy nastáva, keď Ježiš odpečatí proroctvo. Preto sa uvádza, že „zvítázili nad“ „číslo jej mena“.

Získať víťazstvo znamená obstať v skúške a tí, ktorí sú „múdri“ a „rozumejú“, získavajú víťazstvo spojené s číslom 666; verš zároveň označuje, že jestvuje osem kráľovstiev a že ôsme je zo siedmich. Toto „tajomstvo“ je znázornené v druhej kapitole Daniela, lebo Danielovou modlitbou bolo porozumieť „tajomstvu“. Zjavenie, že jestvuje osem kráľovstiev, že ôsme kráľovstvo je zo siedmich a že číslo tohto kráľovstva je 666, je tajomstvom, ktoré je Daniel znázornený ako získavajúci svojou modlitbou; a Daniel predstavuje Božích „múdрых“ posledných dní.

Daniel predstavuje „múdрых“ posledných dní, ktorým je odtajnené tajomstvo druhej kapitoly Daniela; a tým tajomstvom je zjavenie, že posledný i prvý odkaz na kráľovstvá biblického proroctva spočíva v tom, že v soche je osem kráľovstiev. Toto zjavenie potvrdzuje milleritské chápanie druhej kapitoly Daniela, no keď je raz rozpoznané, žiari desaťkrát jasnejšie. Jeho jas, ktorý je desaťkrát väčší, predstavuje skúšku, nad ktorou „múdri“ víťazia, lebo ôsme kráľovstvo, ktoré je zo siedmich, je zároveň aj šiestym kráľovstvom, ktoré je trojnásobným spojením draka, šelmy a falošného proroka. Takto sú drak, šelma i falošný prorok všetci šiestym kráľovstvom a spoločne predstavujú 666.

Nebúkadnecar bol skúšaný zjavením druhej kapitoly Daniela a v skúške neobstál. V druhej kapitole Daniela Daniel predstavuje „múdрых“, ktorí obstáli v skúške tajomstva sochy. Nebúkadnecar v tretej kapitole predstavuje bezbožných, ktorí zlyhávajú v tej istej skúške. Nebúkadnecar ako prvý kráľ prvého kráľovstva predstavuje posledného kráľa posledného kráľovstva. Preto predstavuje „človeka hriechu“, prorockého muža, ktorého sa zmocňuje sedem cirkví. Človek bol stvorený v šiesty deň, a preto je číslo šesť číslom ľudstva. Číslom Nebúkadnecara je šesť. Nebúkadnecar neobstál v skúške čísla 666 a predstavoval bezbožných posledných dní. Ako symbol človeka hriechu je jeho číslom šesť.

Kráľ Nabuchodonozor zhotovil zlatý obraz, ktorého výška bola šesťdesiat lakťov a jeho šírka šesť lakťov; postavil ho na roviny Dúra v babylonskej provincii. Daniel 3,1.

Zlatý obraz mal šesťdesiat lakťov na výšku a šesť lakťov na šírku a zhotovil ho Nabuchodonozor, ktorého číslom je šesť. Tento obraz bol postavený vo vzbure proti svetlu obrazu z druhej kapitoly a trojnásobný opis tohto obrazu, keď porozumiete, že číslom Nabuchodonozora je šesť, sa rovná šesť, šesť, šesť.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Myšlienka založiť ríšu a dynastiu, ktorá by mala trvať naveky, veľmi mocne zapôsobila na tohto mocného panovníka, pred ktorého zbraňami národy zeme neboli schopné obstať. S nadšením zrodeným z bezhraničnej ctižiadosti a sebeckej pýchy sa radil so svojimi mudrcmi, ako to dosiahnuť. Zabudnúť na pozoruhodné prejavy prozreteľnosti spojené so snom o veľkom obraze; zabudnúť aj na to, že Boh Izraela prostredníctvom svojho služobníka Daniela jasne vyložil význam tohto obrazu a že v súvislosti s týmto výkladom boli veľmoži ríše zachránení od potupnej smrti; zabudnúť na všetko okrem svojej túžby upevniť vlastnú moc a zvrchovanosť, kráľ a jeho štátni radcovia sa rozhodli, že sa budú všemožne usilovať povýšiť

Babylon ako najvyšší a hodný všeobecnej vernosti.

„Symbolické znázornenie, prostredníctvom ktorého Boh zjavil kráľovi i ľudu svoj zámer s národmi zeme, malo teraz slúžiť na oslávenie ľudskej moci. Danielov výklad mal byť odmietnutý a zabudnutý; pravda mala byť nesprávne vykladaná a nesprávne použitá. Symbol určený Nebom na to, aby odhalil mysliam ľudí dôležité budúce udalosti, mal byť použitý na to, aby bránil šíreniu poznania, ktoré si Boh želal odovzdať svetu. Tak sa Satan prostredníctvom úkladov ťiažiadostivých ľudí usiloval zmať Boží zámer s ľudským rodom. Nepriateľ ľudstva vedel, že pravda nepomiešaná s omylom je mocou, ktorá má veľkú silu spasit'; no keď sa používa na vyvyšovanie seba a na podporu plánov ľudí, stáva sa mocou na zlo.”

„Zo svojho bohatého pokladu dal Nabuchodonozor zhotoviť veľkú zlatú modlu, podobnú vo svojich všeobecných rysoch tej, ktorá bola videná vo videní, s výnimkou jedinej okolnosti, totiž materiálu, z ktorého bola zhotovená. Chaldejci, navyknutí na nádherné zobrazenia svojich pohanských božstiev, nikdy predtým nevytvorili nič také pôsobivé a majestátne ako túto žiarivú sochu, vysokú šesťdesiat laktov a širokú šesť laktov. A nie je prekvapujúce, že v krajine, kde bolo modlárstvo všeobecne rozšírené, bola táto krásna a nevyčísliteľne cenná modla na rovine Dúra, predstavujúca slávu Babylonu, jeho nádheru a moc, posvätená ako predmet uctievania. O to sa aj postarali a vyšiel výnos, že v deň jej posvätenia majú všetci prejaviť svoju najvyššiu vernosť babylonskej moci tým, že sa poklonia pred modlou.“ Proroci a králi, 504, 505.